

אבא לא הסתפק בחצר זו ומהיות ביה"ס בקצת המرة
שבה — עמד כל המדרון שמאחוריו לרשותו. הוא ניכל
אפשרות זו, סיקל וגידר שטח גדול (בודאי היו לו לאבא
תכניות משלו לגבי שטח זה). הגידור נעשה מאבני שסוקלי,
חומר שהיה מצוי בשפע ולא הצריך השקעה כספית. שתי
שורות אבני גדלות במרחק 60-70 ס"מ האחת מהשנייה
ובגובה הרצוי, האבנים הקטנות — בחלל שנთהווה בין
השורות, זו הייתה הגדר. היו נראהות פה ושם גם הрисות
בגדר צו דבר שהמחיש לנו במדויק את פירשו של "וגדר
אבני נהרסה" (משלី כד' לא').

השטח הוכן לניטעה ובטי"ו בשבט יצאו בסך שרים
ונושאים שתילי איזדרכת דקים וארוכים שהובאו מהכפר
הערבי השכן כפר-קילה. ביום — כפר לבנוני ואין כל יחס
שכנות ביןנו לבין ואילו אז היו הם השכנים הקרובים
והידידותיים ביותר של אكري המושבה ואף "עוזרו" להם
בעיבוד שדותיהם ובכל מלאכה אחרת. כך גם קיבלנו מהם את
השתילים. וכי איזה מקור אחר לשתיילים או למידע כלשהו
באשר למה ואיך נטו היה לנו באותם ימים ?

את האיזדרכת נתנו ליד הגדר סביב כל השטח הגדל,
ובחצר הפנימית זרעו צנוברים, אלה שקליפתם קשה ותוכם
טעים וקרויים היו בפינו "פיניונעס". הזרעים נבטו ונדרו
לאיתם אבל לכל חורשה, שבודאי הייתה זו מטרתו של אבא
כשزرעם, לא הגיעו ואטי"ט יבשו מחוסר אפשרות השקיה
וכך גם עלה בגורלם של שתילי האיזדרכת.

שש שעות ביום למדנו בבייה"ס ; ארבע בבוקר ושתיים
אחר הצהרים. أما לימדה חשבון והנדסה בשעות אחיה"צ.
והיו עוד מורים : שפילברג, דושמן, מילר, אדון כהן, אגב,